

Кѣта нокъ ми носитъ, нане, кърва'а кошуля,
 Во кошуля, мила нане ле, отъ юнаци гла'и.
 Що ми ѣ донесло, мила нане, рано отъ утрина,
 Ми донесло, мила нане, отъ юнака рѣка,
 А на малъ пѣрстъ, мила нане, бурма позлащена.
 Какъ да си ѣ, мила нане, рѣка припознаѣтъ,
 Какъ да беше, мила нане, отъ мой мили братецъ,
 Отъ мой мили братецъ, мила нане, брата Костадина.

219.

Отъ згора идѣтъ сеймени, ей стара бабо жалбо ле!
 Айдутска глава носеетъ, ей стара бабо жалбо ле!
 Излезе баба да гледатъ, ей стара бабо жалбо ле!
 Видела баба та глава, ей стара бабо жалбо ле!
 Викна ми баба да плачитъ: егиди желна бабо жалбо ле!
 „Не ми ѣ глава айдутска, егиди желна бабо жалбо ле!
 Тукъ ми ѣ глава синова.“ егиди желна бабо жалбо ле!
 Сеймени бабо-ѣ веле'е: егиди желна бабо жалбо ле!
 „Не жаляй, бабо, не плачи, егиди желна бабо жалбо ле!
 Бладзе ти тебѣ со сѣрце, егиди желна бабо жалбо ле!
 Що юнакъ ти сѣ родила! егиди желна бабо жалбо ле!
 Дури му глава зедоѣме, егиди желна бабо жалбо ле!
 Педесетъ мина паднаѣме, егиди желна бабо жалбо ле!
 Самъ булюк-баша загина.“ егиди желна бабо жалбо ле!

220.

Заплакала ми гора-та, гора-та и планина-та
 И отъ гора-та дѣрвѣ-то, и отъ дѣрвѣ-то лиска-та,
 И отъ гнезди-те пилци-те, и отъ земя-та трева-та,
 Отъ кладенци-те воѣ-то заради Инче Войвода:
 „Камо си Инче да дойдишъ? съ айдуци гора с' исполна,
 Айдуци оганъ дадо'е, гора-та ѣ изгорѣ.
 Егиди Инче Войвода, камо си бѣрго да дойдишъ,
 Тишки отъ гора избегле!“ Тога сѣ Инче изгласи
 Изъ тая гора зелена: „потай ми горо зелено,
 Етего Инче кѣ *) идетъ, съ айдуци ке сѣ обидитъ:

*) Кѣ кѣде.